

АННА КАМЕНОВА
КУТО ВИСИ ВЪВ ВЪЗДУХА

chitanka.info

Пред входа на кооперацията стояха две момчета.

— Качи се горе — каза едрото.

Другото не се съгласи:

— По-добре да го повикаме.

Двете момчета погледнаха към един от прозорците и извикаха в един глас.

На прозореца се показва една рошава главица и един геврек, от който само едно парче беше отхапано.

— Ето ме. За какво ме викате?

— Слез веднага!

— А, не мога веднага. Закусвам.

— А бе какво ти закусване. Слез бързо, ама съвсем бързо. Ще видиш едно чудо.

— ... уудо ли?... обре... обре... Идвам.

Не можеше да се разбере какво казва Куто, защото бе пъхнал още един голям залък от геврека в устата. Почти веднага той се показва на входа. В едната ръка държеше геврека, а с другата се мъчеше да нахлупи червената си баретка.

— Ей, не оставяте човек да закуси. Казвайте!

— Един багер — каза Къто задъхан.

— Багер — повтори Кото.

— Багер ли? — прошепна Куто.

— Да, багер. Ясно ли ти е?

— Добре бе, ама къде е?

— Да не искаш да стои пред твоята къща. Я тръгвай. Съвсем близо, до ъгъла. Ей такъв голям. Огромен.

Като разтвори ръце да покаже колко е голям багерът, Къто плесна и двете момчета.

— Полека, внимание — разсърди се Кото.

А Куто не каза нищо, защото пак му бяха пълни устата.

Трите момчета се затичаха и изведнъж спряха. Наистина един голям багер: стрелката се издигаше високо, челюстите на лопатата се разтваряха като уста на кит, загребваха пясък, стрелката се наклоняваше. Сега лопатата се издигаше, залюляваше се над камиона и изсипваше пясъка. Къто се загледа в камиона.

— А бе това било бате Виктор! Ами аз се познавам с него. Знаете ли, аз се познавам с шофьора на камиона. Той се казва бате Виктор.

— Щом се познаваш, нека ни качи. Аз никога не съм се возил на камион — заяви Куто.

— И аз не съм — добави Кото. — Хайде де, нали се познаваш?

— Ама вярно е, че се познавам. Ще видите. Бате Виктор! — Къто се вдигна на пръсти, за да може да го забележи шофьорът.

— Ей, момченце, варди се да не те сгазя. А, ние като че се познаваме с теб. Ти имаше едно такова смешно име.

— Къто, бате Виктор.

— Да, да, Къто. А тези момчета твои приятели ли са?

— Те са моите другарчета. Запознайте се: Кото и Куто.

Без да иска, Виктор удари клаксона.

— А бе ти подиграваш ли се с мен? Какви са тези смешни имена: Къто, Кото, Куто?

— Бате Виктор, аз съм Кръстьо, ама ми казват Къто, Кото пък е Костадин, ама много е дълго.

— Е, ами Куто? — засмя се Виктор.

— Куто ли? Ами той е Кунчо.

— Добре, добре. Ще гледам да ви запомня имената. Сега се дръпнете, че ще потеглям.

— Бате Виктор — почна Къто и се спря.

— Какво има?

— Аз никога не съм се возил на камион.

— И аз — каза Кото.

А Куто добави:

— Моля ти се да ни качиш, да ни повозиш. Съвсем малко. Само едно кръгче.

— Добре бе, да ви кача. Ама има място само за двама.

— Ние сме трима.

— Виждам, виждам, че сте трима. Сега ще взема само двама. Отивам съвсем наблизко, ще се върна, че ще товарим греди с кулокрана. Тогава ще взема третия. Така може ли?

— Може, може — зарадваха се момчетата.

— Добре тогава, да се качат — чакай да видим дали съм ги запомнил, — да се качат Къто и Кото.

— Ами аз? — Куто щеше да се задави. Беше налапал последния залък от геврека.

— Мълчи. Не се говори с пълна уста — сръга го Къто, — не е прилично. Какво ще каже бате Виктор?

— Нали казах. Като се върнем, ще взема и теб. Ще видиш как товари кулокранът. Стой тука и чакай.

Камионът забръмча и излезе на улицата. Къто и Кото не смееха да се помръднат. Друго нещо е да се возиш на камион. Не на лека кола или на автобус, а на камион. Малко повече друса и бръмчи, ама е приятно. Само че много за кратко. Изсипаха пясъка и хайде обратно.

— Слизайте, момчета — каза Виктор, — и повикайте вашето другарче. Няма време за бавене.

Но къде се е дянал Куто?

— Куто, идвай. Твой ред е сега.

Никакъв Куто.

Къто и Кото се препъваха насам-натам из строителните материали, минаха покрай багера и кулокрана, дори се навряха под камиона, но Куто го нямаше.

— Куто-о-о-о! Куто-о! — викаха момчетата.

— Я да го извикам и аз, че моят глас е по-силен.

Виктор се надвеси над прозорчето на кабината и гласът му се понесе по цялата работна площадка.

— Куутоо! Кутоо!

Момчетата не смееха да се поместят, а само въртяха главите наляво-надясно.

Изведнъж се чу едно тънко гласче:

— Тук съм. Помощ! Помощ!

Слабият гласец идваше отдалеч и като че ли отвисоко. Всички дигнаха глава. Стрелката на кулокрана бе се спуснала съвсем ниско, а куката се издигаше нависоко и на куката се червенееше нещо — баретката на Куто.

— Куто е. Ей го!

— Слизай! Слизай! — викаха двете другарчета. Но Куто и без това слизаше. Сега стрелката се издигаше нависоко, а куката се спускаше все по-ниско, все по-ниско и като наближи камиона, куката леко се залюля и сложи Куто точно в средата на камиона.

Не можеше да се разбере дали лицето на Куто, или баретката му беше по-червена. Виктор слезе от шофьорската кабина и откачи Куто от куката.

— А бе, момче, къде си се заврял?

— Бате Виктор, аз се интересувам много от машини. Искан да видя отблизо как се закачват предметите, които издига куката, а тя...

— А тя закачи теб. Само че, щом си толкова палав, няма да те кача на камиона.

Очичките на Куто се наляха със сълзи:

— Бате Виктор, ама аз и от камион се интересувам.

— Интересуваш се — ядоса се Виктор, — кой знае какво пак ще измислиш.

— Бате Виктор — замоли се Къто, — как може така. Ние сме три другарчета. Ти обеща.

— Как може така — повтори Кото, — ние сме три неразделни другарчета. Той е много добър. На всички помага и ни весели.

— Е, добре, добре — усмихна се Виктор, — щом е така, качвай се, Куто!

— Ура! — извикаха трите другарчета.

Куто пъргаво се качи в камиона и размаха червената си баретка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.